

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (седми състав)

16 февруари 2023 година*

„Преюдициално запитване — Социална политика — Закрила на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател — Директива 2008/94/ЕО — Член 9, параграф 1 — Предприятие със седалище в държава членка, което предлага услугите си в друга държава членка — Работник, който пребивава в тази друга държава членка — Труд, полаган в държавата членка по седалището на работодателя му, а една от всеки две седмици — в държавата членка по пребиваването му — Определяне на държавата членка, чийто гарантиращ орган е компетентен да изплати дължимите вземания за трудови възнаграждения“

По дело C-710/21

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Oberster Gerichtshof (Върховен съд, Австрия) с акт от 14 септември 2021 г., постъпил в Съда на 25 ноември 2021 г., в рамките на производство по дело

IEF Service GmbH

срещу

НВ,

СЪДЪТ (седми състав),

състоящ се от: М. L. Arastey Sahún (докладчик), председател състава, N. Wahl и J. Passer, съдии,

генерален адвокат: J. Richard de la Tour,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за НВ, от С. Orgler, Rechtsanwalt,
- за австрийското правителство, от А. Posch, J. Schmoll и F. Werni, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

- за чешкото правителство, от О. Serdula, М. Smolek и J. Vláčil, в качеството на представители,
 - за германското правителство, от J. Möller и А. Hoesch, в качеството на представители,
 - за Европейската комисия, от В.-R. Killmann и D. Recchia, в качеството на представители,
- предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 9, параграф 1 от Директива 2008/94/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател (ОВ L 283, 2008 г., стр. 36).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между IEF Service GmbH и НВ във връзка с предоставянето на последния на обезщетение поради неплатежоспособността на неговия работодател на основание на дължимите вземания за трудови възнаграждения.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2008/94

- 3 Съгласно член 1, параграф 1 от Директива 2008/94:
„Настоящата директива се прилага спрямо вземанията на работници и служители, произтичащи от трудови договори или от трудови правоотношения и съществуващи по отношение на работодатели, които са в състояние на неплатежоспособност по смисъла на член 2, параграф 1“.
- 4 Член 2, параграф 1 от тази директива предвижда:
„За целите на настоящата директива работодателят се счита в състояние на неплатежоспособност, когато е поискано започване на колективна процедура, основана на неплатежоспособността на работодателя, както е предвидено в съответните закони, подзаконови и административни разпоредби на държавата членка, която включва частично или цялостно отнемане на активите на работодателя, определяне на ликвидатор или лице, изпълняващо подобна задача, и органът, компетентен по силата на споменатите по-горе разпоредби:
а) е решил да открие производството; или

б) е установил, че предприятието или дейността на работодателя е окончателно прекратено(а) и наличното му имущество е недостатъчно, за да се обоснове откриването на процедурата“.

5 Член 3, първа алинея от посочената директива гласи:

„Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да осигурят, че гарантиращият орган гарантира, при спазване на член 4, изплащането на дължимите вземания, произтичащи от трудови договори или трудови правоотношения, включително тогава, когато се предвижда от националното законодателство, от обезщетения при прекратяване на трудовото правоотношение“.

6 Член 9 от същата директива, който е част от глава IV, озаглавена „Разпоредби, свързани с транснационални случаи“, предвижда в параграф 1:

„Когато едно предприятие, което извършва дейност на територията на най-малко две държави членки, е в състояние на неплатежоспособност по смисъла на член 2, параграф 1, органът в държавата членка, на чиято територия работят или обикновено полагат труд работниците и служителите, е отговорният орган за изплащане на дължимите вземания на работниците и служителите“.

Регламент (ЕО) № 883/2004

7 Член 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координацията на системите за социално осигуряване (ОВ L 166, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82), изменен с Регламент (ЕС) № 465/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 г. (ОВ L 149, 2012 г., стр. 4) (наричан по-нататък „Регламент № 883/2004“), озаглавен „Материален обхват“, гласи в параграф 1:

„Настоящият регламент се прилага към всички законодателства относно следните клонове на социално осигуряване:

- а) обезщетения за болест;
- б) обезщетения за гледане на малко дете от майката и съответно от бащата;
- в) обезщетения за инвалидност;
- г) обезщетения за старост;
- д) обезщетения за преживели лица;
- е) обезщетения за трудови злополуки и професионални болести;
- ж) помощи при смърт;
- з) обезщетения за безработица;
- и) предпенсионни обезщетения;

й) семейни обезщетения“.

8 Член 12 от този регламент, озаглавен „Специални правила“, предвижда в параграф 1:

„Лице, което осъществява дейност като наето лице в държава членка от името на работодател, който обичайно осъществява дейността си в нея, и което е командировано от този работодател в друга държава членка, за да осъществява там дейност от името на същия работодател, продължава да е подчинено на законодателството на първата държава членка, при условие че предвидената продължителност на тази работа не превишава 24 месеца и че не е изпратено да замества друго командировано лице“.

9 Член 13 от посочения регламент, озаглавен „Осъществяване на дейности в две или повече държави членки“, гласи в параграф 1:

„Лице, което обичайно осъществява дейност като наето лице в две или повече държави членки, е подчинено:

- a) на законодателството на държавата членка на пребиваване, ако то осъществява значителна част от дейността си в тази държава членка; или
- б) ако не осъществява значителна част от дейността си в държавата членка на пребиваване:
 - i) на законодателството на държавата членка, в която се намира седалището или мястото на дейност на предприятието или работодателя, ако лицето е наето от едно предприятие или работодател; или
 - ii) на законодателството на държавата членка, в която се намира седалището или мястото на дейност на предприятията или работодателите, ако лицето е наето от две или повече предприятия или работодатели, чието седалище или място на дейност се намира само в една държава членка; или
 - iii) на законодателството на държавата членка, в която се намира седалището или мястото на дейност на предприятието или работодателя, различна от държавата членка на пребиваване, ако лицето е наето от две или повече предприятия или работодатели, чието седалище или място на дейност се намира в две държави членки, една от които е държавата членка на пребиваване; или
 - iv) на законодателството на държавата членка на пребиваване, ако лицето е наето от две или повече предприятия или работодатели, на поне двама от които седалището или мястото на дейност се намира в други държави членки, различни от държавата членка на пребиваване“.

Регламент (ЕО) № 987/2009

10 Член 5 от Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 284, 2009 г., стр. 1), озаглавен „Правна стойност на документи и подкрепящи доказателства, издадени в друга държава членка“, предвижда в параграф 1:

„Документи, които са издадени от институция на държава членка и показват положението на дадено лице за целите на прилагането на [Регламент № 883/2004] и на [настоящия регламент], и подкрепящите доказателства, въз основа на които са издадени документите, се приемат от

институциите на останалите държави членки, доколкото не са отнети или обявени за невалидни от държавата членка, в която са били издадени“.

- 11 Член 19 от този регламент, озаглавен „Предоставяне на информация на съответните лица и на работодателите“, предвижда в параграф 2:

„По искане на съответното лице или на работодателя компетентната институция на държавата членка, чието законодателство е приложимо по силата на дял II от [Регламент № 883/2004], предоставя атестация, че [това] законодателство е приложимо и, където е уместно, посочва до коя дата и при какви условия“.

Австрийското право

- 12 Член 1, параграф 1 от Insolvenz-Entgeltsicherungsgesetz (Закон за компенсиране при несъстоятелност, BGBl., 324/1977, последно изменен с BGBl. I, 218/2021, наричан по-нататък „IESG“) гласи следното:

„Право на обезщетение при неплатежоспособност имат работниците и служителите, самостоятелно заетите лица по смисъла на член 4, параграф 4 от Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (общ закон за социалните осигуровки, BGBl., 189/1955), наричан по-нататък „ASVG“), работниците и служителите на надомна работа, преживелите ги лица и техните законни наследници (лица с право на обезщетение) за гарантираните съгласно член 2 вземания, ако са или са били в трудово правоотношение (като самостоятелно заети лица, по договор за изработка) и съгласно член 3, параграф 1 или параграф 2, букви а)—d) от ASVG се считат (са били считани) за осъществяващи дейност като наети лица в страната и по отношение на имуществото на работодателя (възложителя) в страната е открито производство по несъстоятелност“.

- 13 Съгласно член 12, параграф 1 от този закон:

„Разходите за Фонда за обезщетения при неплатежоспособност се покриват от:

[...]

[...] 4. добавка за сметка на работодателя към дължимата от него част от осигурителната вноска за безработица [...].“

- 14 Член 3 от ASVG гласи:

„1. За лица, които осъществяват дейност като наети лица в страната, се считат наетите лица, чиято месторабота [...] е в страната, а самостоятелно заетите лица — ако мястото на дейността им е в страната.

2. За лица, които осъществяват дейност като наети лица в страната, се считат и:

a) заетите лица, част от пътуващия персонал на корабоплавателна компания, извършваща международен речен или морски транспорт [...];

d) заетите лица, чиито работодатели имат седалище в Австрия и които са командировани в чужбина, стига заетостта им в чужбина да не надвишава пет години; [...].“

15 Член 4, параграф 1 от този закон предвижда:

„Осигурени (осигурени за всички осигурителни рискове) по този федерален закон за болест, злополука и пенсия, когато съответната трудова дейност не е изключена от пълното осигуряване в съответствие с членове 5 и 6, нито съгласно член 7 дава основание само за частично осигуряване, са:

1) заетите лица, които работят при един или повече работодатели; [...]“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 16 От 1 юли 2017 г. НВ работи като ръководител „Стратегическо бизнес развитие“ за S GmbH, чието седалище е установено в Грац (Австрия). Това дружество предлага услугите си и в Германия, където си сътрудничи със самостоятелно зает инженер продажби, без да наема други служители.
- 17 Трудовият договор на НВ предвижда фокусът на работата и обичайното му място на работа да са в Австрия. НВ ръководи два отдела и носи отговорност за служителите в офиса в Грац. НВ фактически работи последователно една седмица в офиса в Грац и една седмица от къщи в Германия, където е основното му местопребиваване.
- 18 НВ притежава удостоверение, издадено от германски гарантиращ орган в съответствие с член 19, параграф 2 от Регламент № 987/2009, с което е информиран, че в областта на социалното осигуряване спрямо него се прилага германското законодателство.
- 19 На 4 юни 2019 г. срещу S е открито производство по оздравяване с отнемане на активите на работодателя.
- 20 IEF Service представлява фонда за обезщетение при неплатежоспособност на работодателя, а именно австрийският гарантиращ орган по смисъла на Директива 2008/94.
- 21 НВ подава искане за обезщетение при неплатежоспособност за неизплатените до откриването на производството по оздравяване вземания от трудови възнаграждения. Искането е подадено както до IEF Service, така и до германския гарантиращ орган. Производството в Германия е все още висящо, както става ясно от акта за преюдициално запитване.
- 22 С решение от 14 октомври 2019 г. Landesgericht für Zivilrechtssachen Graz (Областен съд по граждански дела Грац, Австрия) уважава искането на НВ.
- 23 IEF Service обжалва това решение пред Oberlandesgericht Graz (Върховен областен съд Грац, Австрия), който го потвърждава с решение от 18 юни 2020 г.
- 24 При тези обстоятелства IEF Service подава ревизионна жалба срещу това решение пред Oberster Gerichtshof (Върховен съд, Австрия), който е запитващата юрисдикция.

- 25 Тази юрисдикция смята, както следва от решение от 6 септември 2018 г., *Alpenrind* и др. (C-527/16, EU:C:2018:669), че валидно удостоверение A1, издадено от компетентния орган на държава членка в съответствие с член 19, параграф 2 от Регламент № 987/2009, има обвързващо действие не само за органите на държавата членка, в която се упражнява дейността, но и за юрисдикциите на тази държава членка.
- 26 При това положение, макар НВ да е сключил трудовия си договор в Австрия и през половината от работното време да осъществява дейност като наето лице в седалището на дружеството S в Австрия, той отговарял на условията за задължително осигуряване в държавата си по пребиваване, а именно Германия, тъй като в случая е приложимо германското законодателство. Освен това в съответствие с това законодателство той най-вероятно има най-малкото фиктивно работно място в Германия.
- 27 Австрийският законодател транспонира разпоредбите на Директива 2008/94 в член 1, параграф 1 от IESG, предвиждайки, че осъществяване на дейност в страната е налице, когато съществува „трудово правоотношение“ по смисъла на член 3, параграф 1 или параграф 2, букви а)–d) от ASVG. В това отношение на австрийска територия имало задължение за осигуряване.
- 28 В съответствие с практиката на Oberster Gerichtshof (Върховен съд) член 1, параграф 1 от IESG не дава право на обезщетение при неплатежоспособност, ако работник или служител, който осъществява дейност като наето лице в чужбина, не подлежи на задължително осигуряване в Австрия поради дейността си.
- 29 Тъй като в случая НВ поделя работното си време поравно между Австрия и Германия, като същевременно е подчинен на германската схема за социално осигуряване, се поставя въпросът дали трябва да се приложи член 9 от Директива 2008/94, който се отнася до транснационални случаи. Запитващата юрисдикция смята, че отговорът на този въпрос зависи от това дали предлаганите от S услуги в Германия, установеното сътрудничество със самостоятелно зает инженер продажби в тази държава членка и обичайната работа на НВ от къщи в Германия са достатъчно свързващи фактори, за да се направи извод за „трайно икономическо присъствие“ на работодателя в Германия по смисъла на решения от 16 октомври 2008 г., *Holmqvist* (C-310/07, EU:C:2008:573), и от 10 март 2011 г., *Defossez* (C-477/09, EU:C:2011:134).
- 30 Ако това е така, с оглед на еднаквото разпределение на работното време при еднакво естество на дейността и в приложение на критериите за местопребиваване и за задължителното осигуряване на НВ следвало да се определи в коя държава той „обикновено“ полага труд по смисъла на член 9, параграф 1 от Директива 2008/94, за да може впоследствие да се определи компетентността на националния гарантиращ орган.
- 31 Запитващата юрисдикция добавя, че дори да се приеме, че не съществува непременно връзка между задължението за заплащане на вноски и гарантирането на вземанията (вж. в този смисъл решение от 25 февруари 2016 г., *Stroumpoulis* и др., C-292/14, EU:C:2016:116, т. 68), изглежда в съответствие с целта на основните свободи да се избягва двойната тежест за работодателите, чиито работници работят в две държави членки и поради това им е гарантирано получаването на обезщетение в случай на неплатежоспособност, финансирано от вноските.

32 При тези условия Oberster Gerichtshof (Върховен съд) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 9, параграф 1 от Директива 2008/94 да се тълкува в смисъл, че по смисъла на този член дадено предприятие извършва дейност на територията на най-малко две държави членки и ако предлага услугите си в друга държава членка, наема там за тази цел самостоятелно зает инженер продажби и работник или служител, назначен в седалището на предприятието, обикновено всяка втора седмица полага труд от вкъщи в другата държава членка?

При утвърдителен отговор на първия въпрос:

2) Трябва ли член 9, параграф 1 от Директива 2008/94 да се тълкува в смисъл, че работник или служител на такова предприятие, който пребивава във втората държава членка и подлежи на задължително социално осигуряване в нея, но последователно полага труд една седмица в държавата членка по седалището на работодателя, а следващата в държавата членка, в която пребивава и подлежи на социално осигуряване, „обикновено“ полага труд в двете държави членки по смисъла на този член?

При утвърдителен отговор на втория въпрос:

3) Трябва ли член 9, параграф 1 от Директива 2008/94 да се тълкува в смисъл, че за изплащане на дължимите вземания на работник или служител, който обикновено работи или полага труд в две държави членки,

- а) е отговорен гарантиращият орган на държавата членка, на чието законодателство е подчинен работникът или служителът в контекста на координацията на системите за социална сигурност (социално осигуряване), ако гарантиращите органи съгласно член 3 от Директива 2008/94 в двете държави са структурирани така, че вноските от работодателя за финансиране на гарантиращия орган следва да се плащат като част от задължителните вноски за социално осигуряване,
- б) или гарантиращият орган на другата държава членка, в която се намира седалището на предприятието в състояние на неплатежоспособност, или
- в) гарантиращите органи и на двете държави членки, така че при подаване на искането работникът или служителът може да избира към кой от тях да се обърне?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

33 С първия си въпрос по същество запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 9, параграф 1 от Директива 2008/94 трябва да се тълкува в смисъл, че за да се определи държавата членка, чийто гарантиращ орган е компетентен да изплати дължимите вземания на работниците и служителите, следва да се приеме, че работодателят, който се намира в състояние на неплатежоспособност, извършва дейност на територията на най-малко две държави членки по смисъла на тази разпоредба, при положение че трудовият договор на съответния работник предвижда, че фокусът на работата и обичайното му място на работа се намират в държавата членка по седалището на работодателя, но при еднакво разпределение на работното си време този работник изпълнява задачите си от разстояние от друга държава членка, в която основно пребивава.

- 34 За да се отговори на този въпрос, в началото следва да се припомни, че в съответствие с член 3, първа алинея от Директива 2008/94 държавите членки предприемат необходимите мерки, за да осигурят, че гарантираният орган гарантира, при спазване на член 4 от тази директива, изплащането на дължимите вземания, произтичащи от трудови договори или трудови правоотношения, включително тогава, когато се предвижда от националното законодателство, от обезщетения при прекратяване на трудовото правоотношение.
- 35 Член 9, параграф 1 от Директива 2008/94, който се отнася до „транснационалните случаи“, предвижда, че когато едно предприятие, което извършва дейност на територията на най-малко две държави членки, е в състояние на неплатежоспособност по смисъла на член 2, параграф 1 от тази директива, органът в държавата членка, на чиято територия работят или обикновено полагат труд работниците и служителите, е отговорният орган за изплащане на дължимите вземания на работниците и служителите.
- 36 За да се прецени дали в случай като посочения в точка 33 от настоящото решение се прилага посоченият член 9, параграф 1 от Директива 2008/94, следва да се провери дали работодателят „извършва дейност на територията на най-малко две държави членки“ по смисъла на тази разпоредба.
- 37 В това отношение се налага констатацията, че по делото, по което е постановено решение от 16 октомври 2008 г., *Holmqvist* (C-310/07, EU:C:2008:573), Съдът е трябвало да разтълкува член 8а, параграф 1 от Директива 80/987/ЕИО на Съвета от 20 октомври 1980 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател (ОВ L 283, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 197), изменена с Директива 2002/74/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 септември 2002 г. (ОВ L 270, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 149), чието съдържание е идентично с това на член 9, параграф 1 от Директива 2008/94.
- 38 Съдът е постановил, че макар член 8а, параграф 1 от Директива 80/987, изменена с Директива 2002/74, да не предвижда строги критерии на привързване, а посочва връзка, която е по-слаба от присъствие на предприятие посредством клон или постоянно място на стопанска дейност, не следва да се възприеме становището, според което било достатъчно работникът да извършва работа под каквато и да е форма в друга държава членка за сметка на неговия работодател и неговата работа да е резултат от нужда или от нареждане на последния, за да се счита, че дадено предприятие осъществява дейност на територията на тази друга държава членка (решение от 16 октомври 2008 г., *Holmqvist*, C-310/07, EU:C:2008:573, т. 29).
- 39 Всъщност понятието „дейност“, което се съдържа във въпросната разпоредба, трябва да се разглежда като отнасящо се до елементи, които съдържат определена степен на постоянно присъствие на територията на дадена държава членка. Това постоянно присъствие се изразява в наемането за продължителен период на работник или на работници на посочената територия (решение от 16 октомври 2008 г., *Holmqvist*, C-310/07, EU:C:2008:573, т. 30).
- 40 Безспорно, предвид различните форми, в които може да се изрази трансграничният труд, и като се отчитат промените, настъпили в условията на работа, както и прогресът в сектора на телекомуникациите, не може да се поддържа, че е задължително предприятието да разполага физически с инфраструктура, за да си осигури постоянно икономическо

присъствие в определена държава членка, различна от тази, в която е установило седалището си. Всъщност различните аспекти от трудовото правоотношение, по-специално даването на указания на работника и отчетът за извършеното от последния на работодателя, както и превеждането на възнаграждението, вече могат да се извършват от разстояние (решение от 16 октомври 2008 г., *Holmqvist*, C-310/07, EU:C:2008:573, т. 32).

- 41 При все това, за да може предприятие, което е установено в една държава членка, да се счита за осъществяващо дейност на територията на друга държава членка, то трябва да има постоянно икономическо присъствие в последната държава, характеризиращо се с човешки ресурс, който му дава възможност да осъществява дейност в нея (решение от 16 октомври 2008 г., *Holmqvist*, C-310/07, EU:C:2008:573, т. 34).
- 42 В случая, както става ясно от материалите по делото, с които разполага Съдът, макар НВ фактически да е извършвал половината от работата си, що се отнася до времето измерение, от дома си в Германия, фокусът на тази работа, която се състои в ръководенето на два отдела и носенето на отговорност за служителите в офиса на работодателя в Австрия, се е намирал в последната държава членка в съответствие с трудовия договор и на практика.
- 43 Освен това обстоятелството, че работодателят на НВ няма други работници в Германия, с изключение на самостоятелно зает инженер продажби, с който този работодател си е сътрудничел в тази държава членка, потвърждава, че дейността на НВ не е могла да бъде свързана с каквото и да е трайно присъствие на този работодател в посочената държава членка.
- 44 Следва да се констатира, че в светлината на съдебната практика, посочена в точки 38—41 от настоящото решение, при тези обстоятелства работодател като този на НВ не извършва дейност на територията на най-малко две държави членки по смисъла на член 9, параграф 1 от Директива 2008/94.
- 45 Този извод не се поставя под съмнение от факта, че НВ притежава удостоверение, издадено в съответствие с член 19, параграф 2 от Регламент № 987/2009, по силата на което спрямо него се прилага германското законодателство. Всъщност, както отбелязва Европейската комисия в писменото си становище, макар да е вярно, както следва от член 5, параграф 1 от Регламент № 987/2009, че това удостоверение има обвързващо действие по отношение на задълженията, наложени от националните законодателства в областта на социалното осигуряване, което е предмет на координацията, установена с Регламент № 883/2004, такова удостоверение все пак няма никакво значение, за да се определи държавата членка, в която НВ трябва да предяви дължимите си вземания за трудови възнаграждения в съответствие с Директива 2008/94.
- 46 С оглед на всички изложени по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 9, параграф 1 от Директива 2008/94 трябва да се тълкува в смисъл, че за да се определи държавата членка, чийто гарантиращ орган е компетентен да изплати дължимите вземания на работниците и служителите, трябва да се приеме, че работодателят, който се намира в състояние на неплатежоспособност, не извършва дейност на територията на най-малко две държави членки по смисъла на тази разпоредба, при положение че трудовият договор на съответния работник предвижда, че фокусът на работата и

обичайното му място на работа се намират в държавата членка по седалището на работодателя, но при еднакво разпределение на работното си време този работник изпълнява задачите си от разстояние от друга държава членка, в която основно пребивава.

По втория и третия въпрос

- 47 Предвид отговора на първия въпрос на втория и третия въпрос не следва да се дава отговор.

По съдебните разноски

- 48 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (седми състав) реши:

Член 9, параграф 1 от Директива 2008/94/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател

трябва да се тълкува в смисъл, че:

за да се определи държавата членка, чийто гарантиращ орган е компетентен да изплати дължимите вземания на работниците и служителите, трябва да се приеме, че работодателят, който се намира в състояние на неплатежоспособност, не извършва дейност на територията на най-малко две държави членки по смисъла на тази разпоредба, при положение че трудовият договор на съответния работник предвижда, че фокусът на работата и обичайното му място на работа се намират в държавата членка по седалището на работодателя, но при еднакво разпределение на работното си време този работник изпълнява задачите си от разстояние от друга държава членка, в която основно пребивава.

Подписи